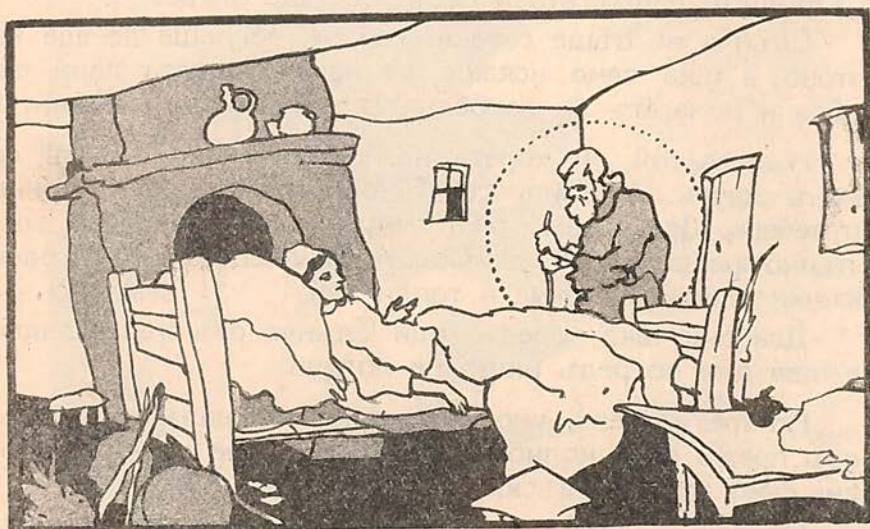

Слънчо приклена до огнището, духна съ огнената си уста и го разпали. Затвори той вратата и колибката бързо-бързо се затопли.

После отиде надъ болната, сгрѣ ржцетѣ, лицето ѝ и жената се раздвижи, оздравѣ. Изправи се и започна да ходи. Извади му хлѣбецъ и млѣко.

Ала Слънчо не взе нищо. Той не бѣше гладенъ. Той се преструваше само на такъвъ, за да изпита хората. Излѣзе съ свѣтнало отъ радостъ лице, метна се на крилатия си конь и за една минута изхвърча на небето.

Отъ тогава всѣка година, по единъ день въ годината, Слънчо слиза на земята, за да запали огнището, на нѣкой беднякъ, да стопли нѣкой боленъ.

Защото Слънчо обича хората, всички хора обича еднакво.

Панчо Михайловъ.

